22 Απριλίου 2014

Υπάρχει ζωή πριν από το θάνατο;

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

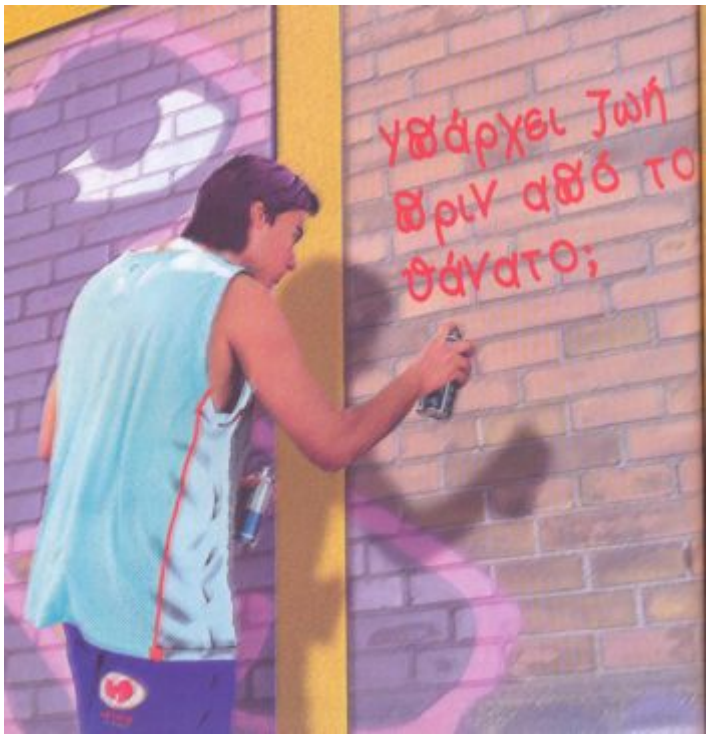

Ή ζωή πού ισοδυναμεί με θάνατο

Εάν δούμε τα πράγματα μέσα από τη ρωγμή πού ανοίγει στη ματιά μας το σύνθημα

του νέου θα διαπιστώσουμε ότι ό θάνατος δε συνάπτεται με τη ζωή αλλά με το νόημα πού δίνουμε εμείς σε αυτή. «Όσο υπάρχει ζωή δεν υπάρχει θάνατος. Και τοΰτο επειδή ό θάνατος τίθεται στο τέλος. Αυτό συμβαίνει όταν ό θάνατος είναι το τέλος της ζωής. Όταν όμως με το έρεβος του περιγράφει τα όρια της τότε ταυτίζεται με τη ζωή. Γι' αυτό καί ή έλευση του δεν έχει νόημα, άφοϋ νόημα έχει μόνο ή συ-μπαρουσία του με τη ζωή.» Το σύνθημα όμως καταγγέλλει ότι ό συγγραφέας του δε ζει, δε βλέπει πουθενά γύρω του τη ζωή ή ότι ή ζωή ταυτίζεται με θάνατο. Γιατί συμβαίνει αυτό; Επειδή μάλλον διαβιούμε παρά ζούμε.Ή προοπτική μας είναι ό κόσμος πού έχει τέλος. Αρκούμαστε στην ευμάρεια. Στή δημιουργία ενός πολιτισμού της «πέτρινης τροφής», όπως ονομάζει τα υλικά αγαθά ό "Αγ.Γρηγόριος Νύσσης από τα οποία ό άνθρωπος εξαρτά την τροφή του, χωρίς όμως αύτη να «χορταίνει» τίς αναζητήσεις του. Αρκούμαστε, όπως φαίνεται, σε μια θνήσκουσα ευτυχία ή οποία για να υπάρξει πρέπει όλα να είναι υπό το έλεγχο μας. Όρίζουμε ως «ζωή» την εικόνα πού δίνει για τα πράγματα ή τηλεόραση καί οί διαφημίσεις της. Την κρούστα των πλαστικών χαμόγελων, τη εξωτερική λάμψη πού όλα τα συμφιλιώνει στο βωμό της κυρίαρχης ιδεολογίας των καιρών μας: «Να περνάμε καλά καί εύκολα». Όσο έξαρτώμαστε από την κυριαρχία της δύναμης τόσο φοβόμαστε την απουσία της, την απώλεια του ελέγχου. Για αυτό καί φτιάχνουμε καί αντίστοιχη «θρησκεία» ή οποία εξευμενίζει τίς «δυνάμεις» εκείνες πού άπειλοϋν την τακτοποίηση πού έχουμε επιβάλλει με μία εύκολη θρησκευτικότητα στα όρια της μαγείας, για να μας βοηθάει στις «δυσκολίες μας». Αυτό το ιδεολόγημα πολύ συχνά το ονομάζουμε Χριστιανισμό καί πότε – πότε Όρθοδοξία!

Αυτή τη ζωή ό "Αγιος Μάξιμος ό Όμολογητής την ονομάζει «σκιά θανάτου».

Ή θρησκεία της «καθημερινής ζωής»

Εάν προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε τα αϊτια πού οδήγησαν στη γραφή του συνθήματος, θα διαπιστώσουμε ο,τι ένα από αυτά είναι ό «χριστιανισμός» των «σύγχρονων» χριστιανών.

Ή θρησκεία αυτή φοβάται το θάνατο καί κάνει ότι είναι δυνατό να τον εξαφανίσει από το προσκήνιο της καθημερινότητας. Φοβάται επίσης την ασθένεια καί λατρεύει την υγεία. Αποτελεί καί αυτή μια «θεραπεία», μια «βοήθεια» για τα αδιέξοδα των ανθρώπων. Είναι μία οδός συμβιβασμού των «απαιτήσεων ή των αναγκών» τους με τη δίψα για κάτι πού είναι πέρα από τα όρια πού διαγράφει ό ορίζοντας μας. Είναι μία προσπάθεια μεταφυσικών «εξηγήσεων» των πολλών «γιατί» πού θέτει ό ορθολογισμός των καιρών μας.

Για το λόγο αυτό πολλοί πηγαίνουν στην Εκκλησία όταν είναι έρημη από

ανθρώπους για να προσευχηθούν, εξομολογούνται για να «εξιλεωθούν» ή να «αναπαυθούν», συγχέουν τη μετάνοια με τη μεταμέλεια, «κοινωνούν» για το καλό, τελούν «θρησκευτικό» γάμο χωρίς να πιστεύουν στο μυστήριο της αγάπης, «βαπτίζουν» ακολουθώντας τίς παραδόσεις, τελοῦν το εύχέλαιο «για την υγειά τους», «κηδεύουν» τους συγγενείς τους εξοργισμένοι για το κακό πού τους έκανε ό Θεός!

Ή ζωή αυτή γιατί να μη σημαίνει θάνατο; Ή θρησκεία αυτή γιατί να μην προκαλεί απέχθεια;

«Για μένα ζωή σημαίνει Χριστός καί θάνατος σημαίνει κέρδος»

Ή φράση του Απ. Παύλου δείχνει καί την αλήθεια πού περιγράφεται στα βιβλία της Καινής Διαθήκης ενώ αποκαλύπτει τη μεγάλη απόσταση πού χωρίζει τη θρησκεία από την Εκκλησία ή οποία είναι Σώμα Χριστού.

Ό Χριστός με το θάνατο Του αποκαλύπτεται ως Ζωή καί ό θάνατος ως εχθρός του ανθρώπου πού πρέπει να νικηθεί καί όχι να συμφιλιωθούμε μαζί του. Στό Ευαγγέλιο του Ιωάννη διαβάζουμε: «Αυτός ήταν ή ζωή, καί ήταν ή ζωή αυτή το φως για τους ανθρώπους».

Υπάρχει ζωή πριν το θάνατο μας όταν ή ζωή μας συνάπτεται με το Χριστό, το Σώμα καί το Αίμα Του. Όταν «είμαστε πεθαμένοι για την αμαρτία». Ό Απ. Παύλος τονίζει «Ή μήπως λησμονείτε πώς το βάπτισμα στο όνομα του Χριστού σημαίνει συμμετοχή στο θάνατο Του; ...Ό παλιός αμαρτωλός εαυτός μας πέθανε στο Σταυρό μαζί με το Χριστό... Έτσι να σκέφτεστε για τον εαυτό σας: Έχετε πεθάνει για την αμαρτία, κι ή ζωή σας είναι πια κοντά στο Θεό χάρη στην ένωση σας με τον Ιησού Χριστό, τον Κύριο μας».

Ζούμε όταν πραγματοποιούμε αυτό πού γράφει ό “Αγ. Ιωάννης ό Χρυσόστομος στη Θ. Λειτουργία: «πάσαν την βιοτικήν άποθώμεθα μέριμναν». Όταν ό καθένας από εμάς είμαστε μία «ζώσα εικόνα του ζώντος Θεού».

Ή ζωή στην Εκκλησία είναι ή κοινή πορεία όλων όσων ή ζωή τους συνδέεται άρρηκτα με την Ανάσταση του Χριστού, Με αυτή την έννοια έχει δίκιο ό Ντεριντά όταν ισχυρίζεται ότι «Το να ζείς, εξ ορισμού, δεν μαθαίνεται. Οϋτε από τον ϊδιο τον εαυτό σου, οϋτε από τη ζωή μέσω της ζωής. Μονάχα από τον άλλον καί μέσω του θανάτου» παρά το γεγονός ότι δεν ξέφυγε από την ίουδάικότητα πού χαρακτήριζε τη σκέψη του.

Π. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΛΛΙΓΕΡΗΣ

περιοδικό”Πειραική Εκκλησία”Μάρτιος 2007

Πηγή: proskynitis.blogspot.gr